

Pinksteren 2016 - De pinksterduif

Gelezen:

Genesis 8 : 6 – 12

Handelingen 2 : 1 -11

De Pinksterduif brengt mensen in beweging en laat hen iets van de mooie wereld zien. We zullen nu zien en horen hoe de Pinksterduif aan de kleine duif vertelt dat ze de wereld mooier kan kleuren.

De kleine duif is met Pasen uit het ei gekomen en dacht dat de wereld goed was. Maar dat viel tegen. Er is ruzie en oorlog. En met de natuur ging het niet best. De ontmoeting met straatkinderen maakt diepe indruk op haar. Wat is ze teleurgesteld.

Ze dacht dat ze een vredesduif was maar ze merkt dat ze ook bijna gaat vechten.

Maar dan ontmoet ze de Pinksterduif. (volgt filmpje)

Vanmorgen hoorde ik de duif al in de vroege koeren. Teken voor mij dat het Pinksteren is. Want vandaag staat de Pinksterduif in de aandacht. De pinksterduif leert de kleine duif anders naar de wereld te kijken. Ze ontdekt hoopvolle dingen.

De Pinksterduif.

In vele culturen zijn duiven omgeven met een aureool van liefde. Een paartje duiven is het symbool van de liefde tussen twee mensen. Bij sommige huwelijksfeesten worden duiven losgelaten. Duivenparen broeden gezamenlijk eieren uit en blijven als koppel bij elkaar. In diverse religies is de duif een belangrijk symbool. In tekeningen en schilderijen uit de middeleeuwen staat een horizontaal vliegende duif met een olijftakje voor vrede, eenheid en verzoening. Vandaag de dag wordt dit symbool nog steeds gebruikt om de wens naar vrede uit te drukken. Een duif met een takje.

Als er in heilige teksten sprake is van een vogel, is dat vaak een verwijzing naar de menselijke ziel. De witte duif die opstijgt kan worden gezien als de ziel die zich verheft naar God.

In de islamitische traditie wordt Mohammed wel beschreven als een profeet met een duif op de schouders. Ook worden mensen wel afgebeeld met een duif op de schouders om aan te geven dat zij vervuld zijn van goddelijke inspiratie.

En ondanks die mooie beelden vinden sommige mensen het geen pretje als een duivenpaar bij hen in de tuin een nest gaat bouwen en ook wordt er geklaagd over de stankoverlast toch heeft de duif een grote symboliek.

En wij horen in het bijbelboek Genesis dat verhaal over de duif.

En misschien is het u opgevallen: uitgerekend bij het feest van de Geest: Pinksteren, komt er geen duif aan te pas. Dan hebben we te maken met andere natuurverschijnselen: wind en vuur.

Pinksteren legt de vraag in ons midden wat Gods Geest precies doet. Worden de vrienden van Jezus over hun verwarring heen geholpen? Komen zij zo de malaise te boven? Kunnen zij zich nu ècht openen voor de boodschap van de Opgestane Heer?

Wat er ook gebeurt: gewone mensen gaan spreken over Gods grote daden voor allen die het maar horen willen, in vreemde taal. Ze spreken een eigen taal, een taal van een andere orde. De taal van het verlangen, geestdrift.

De taal ook van het verlangen naar de verlossing van de wereld, een verlangen naar een nieuwe wereld waarin ieder mensenkind zijn/haar eigen plaats in dat visioen mag innemen.

Misschien is dat wel het meest heilige dat gebeuren kan: in je eigen taal, in je eigen leefwereld over God en Gods grote daden horen.

God geeft zijn Geest niet enkel aan een select gezelschap, maar aan “al wat leeft”. Al vanaf het begin bezielt God zijn schepping. De Geest is de scheppende kracht van God.

Dat Gods geest alles in stand houdt, wil niet zeggen dat alles wat gebeurt van God komt, hoe ons leven verloopt, hoe de dingen in de wereld gaan: dat honger, oorlogen,

verdriet, en de menselijke onwil om daartegen écht iets te doen, dat dat alles naar de wil van God zouden zijn. Ik geloof van niet. Nog steeds is er in de wereld, onder mensen, een bijna monsterlijke tegenkracht. Maar eens zal God, door zijn Geest alles voltooien en terechtbrengen. Dat is de belofte die klinkt met Pinksteren, in onze wereld.

En wij hebben soms de Pinksterduif nodig om ons daaraan te herinneren. Noach had vogels in de ark van het behoud. De raaf – een aaseter - vliegt uit en vliegt heen en weer tot de aarde droog is. De duif verblijft meer in de omgeving van de mens, en zoekt naar de zichtbare akker: is er levensgrond voor de mens? Is er weer een reden van bestaan? Is er een plek onder de zon om te leven? Leven zoals God het bedoeld heeft?

De duif vindt het niet in één keer. De ark mag dan wel vastgelopen zijn en tot rust gekomen op het woeste water, de duif vindt nog geen rust. Pas bij de tweede keer vindt de duif leven, ook buiten de ark. De duif keert terug met een olijftakje in z'n bek. Waar komt dat vandaan? Hoe kan de duif een takje plukken van een boom in een verwoeste wereld?

Waarom brengt die duif dat blad mee terug? In de rabbijnse overlevering wordt verteld dat dat olijfblad vertelt, dat er hoop is; ze is een eerste levensteken van een nieuwe aarde. Er zullen weer olijfbomen op de aarde groeien. En de duiven zullen daarin nestelen. En die olijfbomen zorgen ook voor dagelijks voedsel. En van olijfolie maakt men kostbare zalf om de wonden te verzachten; en ook zich op te frissen. Met olijfolie in de

lampen wordt het licht in huis.
Dat alles ligt opgesloten in het olijfblad dat de duif van Noach mee terugbrengt. Het is een symbool van 'sjaloom' – vrede.

En ook bij de doop van Jezus wordt Hij vervuld met Gods geest als bij de doop de duif op zijn hoofd neerdaalt. Hierin deelt Jezus in ons menselijke bestaan. Het koninkrijk van God is begonnen en het is nu evenzeer nabij als toen.

In het evangelie staat ook de oproep van Jezus om als de duif te worden : argeloos, onschuldig als de duif. Zo kunnen wij de wereld tegemoet treden. De duif is niet heel opvallend, misschien net als Gods Geest maar ook bij Gods geest staat van alles op het spel: leven, heil, gerechtigheid, liefde en vrede.

God laat mensen niet in de steek, het verhaal van zijn liefde wordt steeds verder verteld.

De leerlingen openen de deuren van hun huis, en gaan naar buiten. Terwijl ze net nog dachten dat ze op dood spoor zaten, blaast God hen nieuw leven in.

En ze praten op een manier die aanstekelijk werkt. Over de dood die het laatste niet is en over God die trouw blijft aan wat Hij begonnen is. Over schuld en vergeving. Over het Rijk van recht en vrede, dat er al is, en nog voltooid zal worden.

Dat is Pinksteren, dat is het feest van de Heilige Geest, de apostelen die 'de geest krijgen', geïnspireerd worden, gevuld raken, om het goede nieuws over Jezus Christus te vertellen.

En zo mag het ook voor ons zijn. Dat Pinksteren voor ons ook het verhaal is van Gods toekomst met de wereld.

God laat zien dat Zijn verbondenheid met de mensen niet stopt na Pasen. Hij stuurt zijn Geest, Zijn levensadem, die maakt dat zijn verhaal met mensen verder verteld wordt, dat zijn liefde er altijd voor ons is.

En dan kan er iets gebeuren. Dan kunnen de tongen loskomen en gaan we verhalen vertellen en doen we de daad bij het woord: we zetten ons in voor onze wereld, voor de mensen om ons heen. Dat vrede en liefde zullen gaan bloeien. En kunnen wij de wereld mooier kleuren. In Jeruzalem werd voor het eerst in de geschiedenis duidelijk: Gods Geest is er voor iedereen.

Pinksteren gebeurde niet maar één keer, toen, lang geleden in Jeruzalem. Ook in onze tijd, op onze plaats, hier in Loosdecht, is er nog steeds Gods geest.

En de Pinksterduif helpt ons om de wereld mooier te kleuren.

Dat de Pinksterduif ons daartoe zal blijven inspireren.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk

ds. Hillegonda Ploeger